

Hned když se mi tahle dáma vevalila do kanclu, věděl jsem, že budou trable. Práce ale bylo málo a love ještě míň a tak jsem si nemohl vybírat.

„Ach, pane Ferdo, musíte mi pomoci!“ zaúpěla housenka, hned jak složila všechny svoje končetiny do židle před mým stolem.

„Práce všeho druhu,“ odpověděl jsem nahlas a nenápadně jsem schoval flašku medovice, kterou jsem se poslední dvě hodiny utěšoval ve svý samotě. „Aspoň to teda mám napsáno na dveřích, ha, ha. Co pro vás můžu udělat?“

„Jmenuji se Žofélie,“ fňukla se housenka. „Moje kamarádka Madlabadla se ztratila. Před čtrnácti dny řekla, že se potřebuje trochu prospat, zakuklila se, a když jsem pro ni přišla, kukla byla prázdná a ona nikde! Hledala jsem ji všude, ale jako by se po ní slehla zem! Bojím se, že se jí stalo něco strašného!“

Zatímco na mě valila hromady nedůležitéjch plků o svojí kámošce, díval jsem se skrz prasklý okno na zářící reklamu na protějším baráku. Magdalene da Badou, nová jabzzová senzace, hlásal neonovej nápis nad portrétém pestrobarevný krasavice s tykadlama až na zem. Poslední týden snad nešlo ani zoufale pozvednout zraky k nebesům, aby se člověku nezamotaly do motýlích křídel týhle sirény. Svět rozkoše a pozlátka, do kterýho se ani já, ani moji klienti nikdy nepodíváme.

„Nebojte se madam,“ zamručel jsem svým nejprofesionálnějším tónem, když jsem si všimnul, že zmlkla. „Určitě vaši kamarádku najdeme. Na začátek to bude dělat sto babek a po týdnu uvidíme, jak na tom budeme, jo?“

Když jsem housenku vypakoval a rozloučil se s medovicí, navlíkl jsem si pracovní šátek a vyrazil do ulic. Nedával jsem chudákovi Madlebadle moc šancí. Tohle město se nemazlí s nikým. Vždycky jsem to opakoval Pytlíkovi, ale on si furt myslel, že ví všechno nejlíp...

Dorazil jsem k poslednímu známému nocležišti zmizelé. Žofélie mi řekla, kde najdu kokon, a právě u něj jsem se rozhodl začít. Najednou mi dopadla na rameno těžká přední noha.

„Co se tady motáš, prcku?“ ozvalo se. Pařát mě otočil čelem vzad a já se díval do ksichtu trojice chrobáků, co mě převyšovali aspoň o jednu a půl hlavohrudi. Než jsem stačil vymyslet patřičně duchaplnou odpověď, pustili se do mě. Nemyslím, že to trvalo moc dlouho, ale vystačilo mi to teda klidně na pár let.

„Jestli víš, co je pro tebe dobrý,“ informoval mě chrobák laskavě, když skončili, „přestaneš v týhle věci čmuchar.“

Byl jsem hodně polámanej mraveneček, ale neměl jsem žádný kamarády, co by mi zahráli písničku nebo zavolali doktora, tak jsem si musel pomoci sám. Dověkl jsem se do kanclu, kde na mě čekala medovice. Seděl jsem v křesle, koukal na neonovou krásku přes ulici, lízal si rány a přemejšlel.

Takže Madlebadle se fakt něco přihodilo – ale něco takovýho, že komusi stojí za to najmout bouchače, aby hlídali a postarali se, že pravda nevyjde najevo. Tohle by mě mohlo stát krk.

Zatelefonoval jsem Žofélii, že chci hnedka další stovku, pomazlil se ještě s medovicí a šel zas ven. Bolel mě celej exoskeleton, ale zároveň mi setkání s chrobákama dalo slušnou šanci přijít týhle záhadě na kloub. Když nevíš, jdi za prchama – nebo za nosem.

V případě chrobáků šlo o jedno a to samý.

Vrátil jsem se ke kokonům a odtamtud sledoval cestu, kterou za sebou nechaly jejich kuličky.

Někdo jim za tuhle fušku zaplatil, a ten někdo bude vědět, co se housence stalo, a proč.

Možná mě mohlo překvapit, že mě stopa zavedla ke studiu Magdalene de Badou, ale naučil jsem se už nebejt překvapenej ničím. Pár dobře mířenejch ran do zátylku a byl jsem uvnitř. Neobtěžoval jsem se klepáním a vrazil rovnou do šatny madame de Badou.

„Ah, pan Ferda,“ uvítala mě kudlanka, tyčící se až ke stropu. Zatraceně. S tím jsem nepočítal.

Zpoza ní se šklebil jeden starejch chrobák a pavouk pokoutník. Manažeri motýlky Magdalene... ta tam byla taky.

„Doufali jsme, že vám varování bude stačit,“ ucedila kudlanka a udělala krok kupředu. „Druhé už nepřijde,“ zkusmo sekla přední nohou. „Nedovolíme, abyste zdiskreditoval naši hvězdu.“

Zdiskreditoval?

„Magdalene!“ chytal jsem se poslední šance. „Vím, že s tímhle nemáte nic společného! Co vy máte z nějaké housenky? Řekněte mi, co se s ní stalo! Madlabadla-“

Pecka od kudlanky zarazila mojí supliku a já vzal druhou o futro. Magdalene de Badou se protáhla okolo těch tří oblud a napřáhla ke mně rotzřesený tykadlo.

„Madlabadla NEEEXISTUJE pane Ferdo! Zeptejte se právníků! Ta osoba už není, je mi jedno, co chcete napovídat bulváru, já nejsem – nikdy jsem nebyla –“

Věděl jsem, že jestli nepřesvědčím Magdalene, jsem nahranej.

„Co vám udělala? Má kamarádku, která ji hledá! Žofélie-“

Kudlanka už zvedala nohu, aby mě sejmula, ale Magdalene ji zarazila.

„Žofélie?“ zeptala se. „Vás najala Žofélie?“

„Ano, hledá svoji kamarádku a-“

Magdalene si povzdechla. „Můžete ho pustit,“ obrátila se na trojici poděsů. „Chudinka... taky jsem předtím nechápala.“ podívala se zase na mě. „Madlabadla už není. Teď je jenom Magdalene de Badou. A vaše klientka, pane Ferdo, už také není. Dnes odpoledne se zakuklila a za týden budu zpívat duety s další hvězdou, Sofií Lilly. Vraťte se domů, tenhle případ skončil.“

Co jsem mohl dělat? Coural jsem se špinavejma ulicema jako zpráskaná mšice a jediný, co mě utěšovala, byla stovka, kterou jsem stihl inkasovat od Žofélie, a vědomí, že mi zůstala nějaká medovice. Cestou jsem potkal dvojici tesaříků, jak vztyčovali novej plakát.

„Exotická kráska – Sofie Lilly! Duet s Magdalene de Badou!“

Špinavej šoubyznys... ale kdo by mi věřil?